

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA KÜTYÜN INNEN ÉS TÚL

El ne higgyétek, hogy a digibumm nemzedék nem él a valóságban!

Persze, van néhány kütyüfüggő, ők azok, akik 30 évvel ezelőtt bújták volna a könyveket, az örök introvertáltak, akik nincsenek itthon, vagy otthon, vagy úgy általában az emberek között, mert ki tudja, miért, külön világuk van, a különcöké, a magukban teljeseké. Olvasnak, zenélnek, festenek, kütyüznek, és védik az aurájukat. Most, hogy kooperatívnak, „teamworker”-nek KELL lenni, erőszakot követünk el rajtuk. Té monda, mikor áttértem a csoportmunkára, és felfigyeltem, hogy a legmélyebbek visszahúzódnak. „Unom, tanárnő. Nekem ontsa a tanár a tudást, én meg majd meghallgatom, és végiggondolom magamban.” A másik meg azt unta. Nincs üdvöztető módszer. Minden gyerek mást un. Végül is, az iskola nem a szórakoztató ipar része. Vagy nem úgy.

A többségnek a kütyü a világ kiterjedése. Kezdj el csak beszélgetni velük az aktuális valóság egészen hétköznapi kérdéseiről, és meg fogsz döbbenni: hirtelen gördülékenyen és választékos szókinccsel kezdenek el beszélni, nagyon is, úgymond, komoly dolgokról. Kant nélkül tudják, hogy az előttük járó nemzedékek „jelenségvilág”-ban élnek, sokkal előbb felismerik a fake newst, mint mi, vájt fülűek, árnyaltan gondolkodók, igaz, nem idéznek klasszikusoktól. A mi nemzedékünk többsége sem tette. „Keressük Petőfit!” Ugye emlékszünk?

Persze, szűk térben mozognak, az otthon és az iskola egyenesén, a tehetősebbje csak apu-anyu autójából látja a várost, gőze nincs arról, mit kell egy vérző sebbel tenni, de kinevet, ha a csekkírást magyarázod – minek? Online élnek. Minek életrajzot, motivációs levelet tanítani? Kinyitja a Wordöt, ott a séma, csak az adatokat kell betölteni. Nem a technikai-gyakorlati tudást hiányolják, hanem az emberit – csak nem tudják.

Irodalomtanár vagyok, napi fájdalmam, hogy a többség nem olvas regényeket, verseket, kicsit talán féltékeny is voltam a törisekre, hogy az ő tárgyuk sokkal jobban érdekli őket, mígnem rájöttem a nagy miéltre. A történelem tele van sztorival, mesével, de nem kell hozzá elolvasni több száz oldalas regényeket. Rákérdeztem: Ugye így van? Igen, mondták, pontosan így. Mert meseéhesek. Sóvárogják, amit mi is: azt, ami kiemel a napi robotból.

Persze, sejtem ezt már egy ideje. Mikor azt mondom, le lehet tenni a tollakat, mert csak életrajz következik, felélénkül a figyelem. Életmeséket hallanak, a valóságot. Ha anekdotázni kezdek személyes élményekről, nagyszülőkről, kerekedik a szem, hegyez a fül. És közben tudom, sokuknak fáj, hogy nem adatott meg, mert munkafüggő, kizsigerelt vagy karrierista szülők (többnyire elváltak) ingázó gyerekei. Ezen a héten anyánál, aztán apánál. Nem folytatom. Köt a betyárbecsület.

Pontosan tudják, mi vár rájuk, egy olyan világ, amelyben már senkit nem érdekel a papír, csak az, hogy tudod-e. Hogy vadászni fognak rájuk olyanok, akik a kreativitást hirdetik, aztán meg világgá kürtölik, hogy az ő cégüknél csak az marad meg, aki kész a heti 70 óra munkaidőre.

Még folytathatnám napokig, de inkább lezárom a vesszőparipámmal: A magyar közoktatás rákfenéje a réges-rég tönkretett magyaroktatás. Igen, a magyar nyelv és irodalomé. Mert a mai gyerek nem az internet és nem a kütyü miatt nem olvas. És nem azért macskakaparás az írása.

**De nem folytatom. Ezt már írja meg az, akinek van még ereje
elmagyarázni. Mert a pedagógiához, a magyarhoz e hazában mindenki ért
(és persze, az amerikai elnökválasztáshoz), csak a gyakorló szakember
legyint: el van ez már...mea maxima culpa.**